

Stile uden Noter.

31. *Ulven og Hunden.*

Paa en kold Vinterdag traf en sulten Ulv en Bondes Hund. „Jeg er saa sulten,“ klagede Ulven. „Hvorfor gør du ikke som jeg,“ sagde Hunden, „og træder i Tjeneste hos min Herre? Der har man gode Dage, meget at spise og lidet at gøre, og ofte faar man et godt Stykke Kød eller *noget andet godt*. Jeg tager dig med og vil *anbefale* dig.“

Det vilde den sultne Ulv gerne, og den begav sig straks med sin Ven paa Vejen til Bondens Gaard. Undervejs bemærkede den, at Hundens Hals ikke overalt var bedækket med Haar. „Hvorfor er din Hals *nøgen*?“ spurgte den forbausset. „Jeg bærer sædvanlig en *Lænke*; jeg *vogter* Gaarden; saaledes fortjener jeg mit Brød,“ sagde Hunden nu.

„Saa ønsker jeg ikke dine gode Dage, hellere vil jeg strejfe omkring paa Marken og i Skoven, selv om jeg ogsaa maa sulte.“

Dermed forlod Ulven atter sin nye Kammerat.

noget andet godt, oversæt: *ellers noget godt*. — anbefale, *empfehlen*. — nøgen, *nackt*. — Lænken, *die Kette*. — vogte, *hüten*.

32. *Den modige Dreng.*

Hans og Elisabeth havde en Onkel, der boede paa en lille Ø. Børnene selv boede paa det faste Land. Om Sommeren benyttede de deres Faders *Baad*, naar de vilde besøge deres Onkel. Men nu var Vinteren kommet, og Vandet var bedækket med Is. Drengen sagde til Pigen: „I Dag vil vi besøge vor Onkel.“ „Hvorledes er det muligt?“ spurgte Søsteren. „Isen er stærk nok,“ svarede Hans. „Nu kan vi spadsere *derover*, og Onkel bliver glad, naar han ser os. Han har ofte sagt, at vi skulde besøge ham.“

Derpaa gik Børnene ud paa Isen. De kunde tydeligt se Øen med Gaarden, hvor deres Onkel boede. Men da de kom derover, kunde de ikke komme *i Land*. Mellem Isen og Landet var Vand. Hvad skulde de gøre? Det var snart mørkt, og det begyndte at *sne*. Tilbage kunde de ikke komme; den lille Pige græd; men Drengen tog hende paa sin Arm, sprang ud i Vandet og bar hende *i Land*.

Øen, *die Insel*. — Baaden, *das Boot*. — derover, *hinüber*. — *i Land*, *ans Land*. — *sne*, *schneien*.

33. Den rige Amerikaner.

En rig Mand i Amerika havde den Ejendommelighed, at han aldrig gav *Tjenerne* Drikkepenge, naar han paa en Rejse spiste i et *Hotel*. Derfor kunde *Tjenerne* naturligvis ikke lide ham. En Dag spiste han Frokost i et *Hotel* i en stor By. Efter at han havde fortæret en *Kotelet*, bestilte han endnu en. „Min Herre,“ sagde *Tjeneren* ærgerlig, „det er ikke *Skik* hos os at bringe den samme *Ret* to Gange.“ — „Saa!“ svarede den rige Mand, rejste sig og forlod *Salen*.

Nogle Minutter efter traadte han ind igen og kaldte paa den samme *Tjener*. Da den unge Mand stod foran *Gæsten*, sagde denne til ham: „Jeg har i dette Øjeblik købt *Hotellet*. De er altsaa nu i min *Tjeneste*; men *desværre* har jeg jo erfaret, at De ikke bringer *Gæsterne*, hvad de ønsker, og at De altsaa behandler dem daarligt; derfor kan jeg ikke beholde Dem. Forlad straks mit *Hotel!*“

Derpaa kaldte han paa en anden *Tjener* og befalede: „Bring mig endnu en *Kotelet!*“

Tjeneren, *der Kellner*. — *Hotellet*, *das Hotel*. — *Koteletten*, *das Kotelett*. — *Skikken*, *die Sitte*. — *Retten*, *das Gericht*. — kalde paa en, *einen rufen*. — *desværre*, *leider*.

34. Aprilsvejr.

I Gaar var det næsten Sommer. Solen skinnede klart og varmt. Himlen var blaa. Man saa slet ingen *Skyer*. Alle, der havde Tid, gik ud i den fri Natur for at glæde sig over det smukke *Vejr*. I *Frikvarteret* legede *Skolebørnene* lystigt paa *Legepladsen*. Om *Eftermiddagen* gik de med deres *Forældre* i